

Ljubomorni starac

međuigra u jednom činu
migel servantes

Likovi: Lorensa, mlada Kanjisaesova žena
Kristina, njena nećaka
Kanjisaes, ljubomorni starac
Ortigosa, susedka i podvodačica
Kum, mladić, pandur, muzičari
Vreme događanja: kraj XVI i početak XVII veka
Mesto događanja: bilo koji grad u Španiji

(Izlaze gospa Lorensa, njena služavka Kristina i Ortigosa, susedka)

Lorensa: – Pravo čudo, kažem vam, gospa Ortigosa: jad moj, muka moja i moj tiranin nije zaključao vrata! Ovo je prvi put da razgovaram s nekim van kuće od kad se za njega udadoh. Uh, davo nek' ga nosi, i njega i sve one koji me njemu dadoše!

Ortigosa: – Hajte, hajte, dona Lorensa, manite se kukanja, znate da u svakoj nesreći ima i sreće.

Lorensa: – Vala, baš takvim i drugim sličnim pesmicama i izrekama i mene prevariše! Prokleti da su ti njegovi novci, bez krstova na njima, prokleti nakit, proklete haljine i sve što mi daruje i obećava! Šta će meni sve to ako sam usred raskeši jedna i usred izobilja gladna?

Kristina: – Bogami, pravo kažeš, gospa tetka; ja bih radije nosila dronjke i imala mladog muža nego što bih se, kao ti, zakopala uz tog ljigavog starca koga uze za muža.

Lorensa: – Ja ga uzela, nećako? Uistinu, dade mi ga ko htjede i ja, pošto bejah mlada, nisam imala hrabrosti da protivrečim; ali da sam onda imala nešto iskustva u tim stvarima, pre bih se bičje zubima pregrizla nego što bih izustila to DA, koje ima svega dva slova, ali zato nosi dve hiljade muka; vauistinu, mislim da je tako moralo biti, a ono što mora, mora uprkos svom ljudskom trudu na ovom svetu.

Kristina: – Isuse, gadnog li starca! Po celu bogovetnu noć zakera: »Dajder amo nošu, nosi nošu, ustanider, Kristinice, zagrej one krpe jer me stomak boli; de daj mi rogozov čaj, muči me kamen« . U njegovoj sobi više je masti i lekova nego u kakvoj apoteci; a ja jedna, mlada a moram da ga negujem. Pih, pih, pih, mlitavog li starca, kilavog i ljubomornog, najljubomornijeg na svetu!

Lorensa: – Istinu veli moja nećaka.

Kristina: – Kad bi Bog dao da ne bude tako!

Ortigosa: – Dobro, de, dona Lorensa; nek' se milostiva gospoda pridržava mojih uputstava i videće kako će joj ono dobro dičo. Momče je k'o rumena jabuka: vešt je u ljubavi, čutljiv po prirodi i zahvalan za učinjeno mu; pošto nam starčeva ljubomora i sumnjičavost ne daju da se dugo premišljamo, budimo odlučne i smele. Kako smo utanačile, ja ću momka dovesti u vašu sobu i iz nje ga izvesti, pa makar starkelja imao više očiju no sâm Argus i makar bolje video i od kakvog vrača, za koga kažu da vidi čak sedam hvati pod zemljom.

Lorensa: – Kako sam početnik u tome, pribijavam se i ne bih htela da samo zadovoljstva radi moja čast bude u opasnosti.

Kristina: – To me, gospa tetka, podseća na pesmicu o Gomezu Arijasu:

– »Senjore Gomeze Arijase,
Smilujte se na me;
Mlada sam i devojka,
Pa ne smem bez mame.«

Lorensa: – Kao da kakav vrag iz tebe zbori, nećako, po onome što kažeš.

Kristina: – Ko zbori ne znam, ali znam da bih učinila sve u dlaku što reče gospa Ortigosa.

Lorensa: – A čast, ga predložih, i još dve pride: bogat je i velikodušan.

Lorensa: – Meni bogatstvo ne treba, gospa Ortigosa; preko mere imam nakita i zbunjuje me šarenilo mnogobrojnih mojih haljina; to ne moram da priželjkujem, i zato neka Bog podari nećako?

Kristina: A uživanje, tetka?

Lorensa: – A ako se sazna?

Kristina: A ako se ne sazna?

Lorensa: – A ko će me uveriti da se neće saznati?

Ortigosa: – Ko? Pametno delanje, lukavost, veština; a površ svega smelost i moje zamisli.

Kristina: – Pazite, gospa Ortigosa, dovedite nam čistog momka, pomalo bezobraznog, muževnog i pre svega mladog.

Ortigosa: – Sve te osobine ima ovaj što vam ga predložih, i još dve pride: bogat je i velikodušan.

Lorensa: – Meni bogatstvo ne treba, gospa Ortigosa; preko mere imam nakita i zbunjuje me šarenilo mnogobrojnih mojih haljina; to ne moram da priželjkujem, i zato neka Bog podari zdravlje Kanjisaesu: odeva me kao kraljicu i kiti kao kakav izlog bogatog zanatlije. Da ne zakiva prozore, da ne zaključava vrata, da u svakom doba ne proverava da li je u kući sve u redu, da ne isteruje iz nje svakog mačka ili psa samo zato što su muškog roda... da ne čini sve to i mnoge druge nevidene stvari zbog sumnjičavosti, drage volje bih prihvatila njegove darove i milosti.

Ortigosa: – Toliko je ljubomoran?

Lorensa: – Posve! Eno, onog dana mu nudiše jedan čilim po vrlo povoljnoj ceni i on ga ne uze samo zato što su na njemu bile naslikane ljudske figure, a kupi drugi, sa biljkama i cvećem, i to skuplje, iako nije bio tako dobar. Sedam vratnica ima do moje sobe, ne računajući kapiju, i sve se zaključavaju; još mi nije pošlo za rukom da otkrijem gde skriva ključeve noću, dok spava.

Kristina: – Tetka, čini mi se da glavni ključ drži u porubu košulje.

Lorensa: – Ne budi ubedena u to, nećako; jer ja spavam s njim i nikada ne opazih niti osetih išta nalik na ključ.

Kristina: – A uz to kao duh celom kućom šeta noću; a ako, ne daj bože, neko svira na ulici, gađa ga kamenom ne bi li otišao. Taj je zlobnik, veštac, običan starkelja, i dosta mi ga je više.

Lorensa: – De, krenite, gospa Ortigosa, da nas ono gundalo ne primeti zajedno; to bi značilo propast svih naših zamisli; učinite smesta sve što se da učiniti; tako mi je dosta svega da malo nedostaje pa da sebi stavim omču oko vrata i dovršim s ovim groznim životom.

Ortigosa: – Može biti da će vam ovaj novi, koji će uskoro započeti, odagnati tako ružne misli i doneti druge, korisnije, u kojima ćete više uživati...

Kristina: – Daj bože da bude tako, pa makar mene koštalo i prst sa ruke; moja gospoda tetka vrlo mi je draga i muči me da je gledam tako umišljenju i ogorčenu u kandžama tog starog... i prastarog... i prestarog... i ne znam više kako da ga nazovem!

Lorensa: – Ali uistinu, on tebe voli, Kristina.

Kristina: – Pa je l' zbog toga manje star? Šta više, čula sam da starci često vole devojčice.

Ortigosa: – Istinu zboriš, Kristina; sada zbogom, a pošto ručam, ponovo ću navratiti. Neka se vaše gospodstvo uzda u ono što smo dogovorile i videće kako će se sve dobro okončati. (Odlazi)

Kristina: – Gospa Ortigosa, budite milostivi pa i meni dovedite mog dečkića, da se i ja provedem.

Ortigosa: Mala, biće k'o naslikan!

Kristina: – Ali ja neću naslikanog, nego živog, pravog, mladog, slatkog!

Lorensa: – A ako ga teča primeti?

Kristina: – Reći ću mu da je duh, pa će se on uplašiti, i biće smešno.

Ortigosa: – Dovešću ga, rekoh, a sada zbogom.

(Odlazi Ortigosa)

Kristina: – Slušaj, tetka: ako Ortigosa dovede momka i meni dečkića, a gazda ih primeti, jedno što treba da učinimo jeste da ga svi skupa uhvatimo, udavimo i strmeknemo u bunar ili zakopamo u štalu.

Lorensa: – Znam te dobro, Kristina: ti bi to i učinila!

Kristina: – Pa neka stari ne bude toliko ljubomoran i nek' nas pusti na miru; em mu nikakvo zlo ne činimo, em živimo kao svetece.

(Odlaze)

(Ulaze Kanjisaes, starac, i njegov kum)

Kanjisaes: – Eh, kume, kume: kad se sa sedamdeset godina oženiš devojčicom od petnaest,

ili si pomerio pameću, ili ti se žuri na onaj svet! Tek što se oženih donom Lorensicom, nadajući se da će mi biti prijatna druga, osoba koja će bdeti nad mojim uzglavljem i sklopiti mi oči kad umrem, kad me spopadoše silne muke i brige. Eto, ženik bejah bogat, i oženih se; kuću imah, i okučih se.

Kum: – Pogrešio si kume, ali ne puno; jer, kako kaže apostol, »bolje je ženiti se nego li upaljavati se«.

Kanjisaes: Ali kume, u meni nije imalo šta da se upali! I najmanja iskra pretvorila bi me u pepeo. Drugu želeh, drugu tražih i drugu dobih. Bog nek mi pomogne, jer je on svemoćan!

Kum: – Zar si ljubomoran, kume?

Kanjisaes: – Na sunce koje gleda Lorensicu, na vazduh koji je dodiruje, na suknje koje oko nje igraju.

Kum: – A daje li ti ona povoda?

Kanjisaes: – Nipošto, a nema ni zašto, ni kako, ni kada, ni gde; prozori, osim što su zaključani, obezbeđeni su rešetkama i žaluzinama; vrata se nikad ne otključavaju; nijedna susedka nikada nije prešla moj prag, niti će ga preći sve dok me Bog bude držao u životu. Slušaj kume: ne kvare se žene na svečanostima, procesijama niti raznoraznim javnim zabavama; one se kvare, upropaštavaju i propadaju negde drugde do u kućama susedki i prijateljica. Žensko društvo gore je i od samog đavola; tu se više dogovora stvarara i više ugovara nego u samoj skupštini.

Kum: – I meni se čini; no ako dona Lorensa ne izlazi iz kuće niti njoj iko dolazi, čemu briga, kume?

Kanjisaes: – Ali neće proći puno dana a da Lorensica ne dođe u iskušenje; to će biti loše, toliko loše da me sama pomisao na to plaši, a taj strah me tera u očajanje, a zbog očajanja život mi je gorak.

Kum: – Toga se i treba pribojavati, jer žene vole da u potpunosti uživaju plodove braka.

Kanjisaes: – Ja protiv toga ništa ne činim!

Kum: – Pa o tome se i radi, kume.

Kanjisaes: – Ne, ne, ni pomisli, jer moja je Lorensica skromnija od golubice i za sada ništa ne razume od tih zavrzlama; onda zbogom, kume, odoh kući.

Kum: – Krenuću i ja s tobom, da posetim moju dona Lorensu.

Kanjisaes: – Treba da znaš, kume, da su stari Latini imali poslovicu koja kaže »Amicus usque ad aras«, što znači »Prijatelj do oltara«. To će reći da prijatelj za svoga druga treba da učini sve što Bog nalaže; a ja kažem mom prijatelju »usque ad portam«, to jest »do kapije«. Niko ne sme da prekoraci moj prag; a sad zbogom, kume, opraštam se. (Odlazi Kanjisaes)

Kum: – Za svog veka ne videh sumnjičavijeg, ljubomornijeg i nesmotrenijeg čoveka; ovaj je od onih koji sami traže nesreću i od onih koji umiru od zla kog se najviše boje. (Odlazi kum)

(Izlaze gospa Lorensa i Kristina)

Kristina: – Tetka, teča dosta dočni, a Ortigosa još više.

Lorensa: – Dabogda se ni jedno od njih ne pojavilo, jer me on razdražuje a ona zbunjuje.

Kristina: – U životu sve treba probati; a ako ne ispadne dobro, prokleti ga.

Lorensa: – Eh, nećako! Ili ja ništa ne znam, ili znam da je sve zlo upravo u tome.

Kristina: – Vere mi, gospa tetka, niste baš smeli; da sam ja u vašim godinama, ni čitava vojska me ne bi uplašila.

Lorensa: – Ponovo kažem da sâm vrag iz tebe zbori. Avaj! Kako li je ušao gospodar?

Kristina: – Mora da je otvorio glavnim ključem.

Lorensa: – Dodavola i njegova veština i njegovi ključevi!

(Ulazi Kanjisaes)

Kanjisaes: S kim ste to razgovarali, Lorensa?

Lorensa: – S Kristinicom.

Kanjisaes: – Vodite računa, dona Lorensa.

Lorensa: – Pa s Kristinom sam pričala! A s kim bih drugim? Da je sreće da imam s kim!

Kanjišares: – Ne bih želeo da sami sa sobom razgovarate, moglo bi svašta da vam padne na pamet.

Lorensa: – Ne razumem to vaše razglabanje, niti me zanima; a sada me ostavite na miru.

Kanjišares: – Nikako ne želim da se svadim s vama; ali, ko tako nestrpljivo lupa na vrata? De, pogledaj, Kristina, ko je, i ako je prosjak, daj mu nešto i oteraj ga.

Kristina: – Ko je?

Ortigosa: – Susetka Ortigosa, gospa Kristina.
Kanjišares: – Ortigosa, pa još pride susetka?! Sačuvaj me bože! Vidider, Kristina, šta ište, i daj joj, al' da ne prekorači prag.

Kristina: – A šta želite, gospa susetko?

Kanjišares: – Naziv »susetka« me uzrujava i smeta mi. Zovi je imenom, Kristina!

Kristina: – Recite, šta vam treba, gospa Ortigosa?

Ortigosa: – Htela bih da gospon Kanjišaresa zamolim za nešto, jer se tiče moje časti, mog života i duše mi.

Kanjišares: – Reci, nećemo, toj gospi, nek' ne ulazi jer se sada to tiče moje časti, mog života i moje duše.

Lorensa: – Isuse, kakvog li uslova! Nisam li ja tu pored vas? Hoće li me neko pogledom prozderati? Da me slučajno ne ukradu?

Kanjišares: Nek' ude, do sto davola, kad vi to tražite!

Kristina: – Izvol'te, gospa susetko.

Kanjišares: – Kobno za me zvuči »susetka«. (Ulazi Ortigosa i nosi štavljenu kožu na čijim uglovima treba da su naslikani Rodomont, Mandrikard, Ruder i Gradac; Rodomont je naslikan zakrivljenog lica)

Ortigosa: – Gospodaru duše moje, podstaknuta i pokrenuta vašim ugledom, vašim dobročinstvima i mnogim vašim milostivima, usudila sam se da dođem da zamolim vaše gospodstvo da mi učini ogromnu uslugu, dobročinstvo i milost, i dobro delo, kupujući od mene ovu štavljenu kožu, jer mi je sin zatvoren zbog nekakvih rana koje je zadao jednom tkauču, a Pravda je zapovedila da pošaljem po lekara, a ja nemam čime da ga platim, jer je moj sin jako nevaljao. A htela bih danas ili sutra da ga izbavim, ako bude moguće, iz zatvora. Pogledajte, roba je dobra, koža nova, a uz sve to daću vam ja za ono što budete ponudili; ona vredi još više, ali kako sam i druge vredne stvari već izgubila u ovom životu. ... Pridržite ovaj kraj, gospo moja, da je raširimo, da ne bi gospon Kanjišares nazreo prevaru u . . . mojim rečima; podignite još, gospo, pogledajte samo kolika je, a slike kao da su žive.

(Dok podižu i razgledaju štavljenu kožu, iza nje ulazi jedan momak, a Kanjišares, gledajući portrete, kaže)

Kanjišares: – Oh, kako je lep Rodomont! A šta traži gospodin zakrivljenog lica u mojoj kući? Da zna koliko volim ovakvo skrivanje i sve ovo, i te kako bi se uplašio.

Kristina: – Gospon tečo, ne znam ja ništa o onima koji se kriju; a ako su ušli u kuću, kriva je gospoda Ortigosa; nek' me davo nosi ako sam išta učinila da uđu. Ne, savesti mi, makar davo bila ako moj gospon teča kaže da sam ja kriva!

Kanjišares: – Već mi je jasno, nećako, krivac je gospa Ortigosa; ali nemam čemu da se čudim, jer ona ne zna svoju čud niti koliko mrzim ovakve slikarije.

Lorensa: – On to kaže zbog slika, Kristinice, ni zbog čega drugog.

Kristina: – Pa za njih ja i kažem! Uh, Bog mi pomog'o! Vratila mi se duša u telo, umalo je ne ispustih.

Lorensa: – Grom te ubio, brbljivice! Tako mi i treba, jer ko s psom leže, taj s buvama ustaje!

Kristina: – Ajoj, nesretnice, u kakvu opasnost sam mogla da dovedem čitavu stvar!

Kanjišares: – Gospodo Ortigosa, ja nisam pristalica tajanstvenih osoba, čak ni potajno. Uzmite ovaj novac, njime ćete podmiriti svoje potrebe, i odlazite iz moje kuće najhitnije što možete; i to smesta, i nosite vašu kožu!

Ortigosa: – Nek' poživi vaše gospodstvo u životu moje done. . . kako se ono zvaše, više godina nego ovaj Metuta iz Jerusolima, a nju molim nek' samo zapovedi, a ja ću joj služiti i danju i noću, živo-

tom i dušom, a njena mora da je k'o u pitome gutkice.

Kanjišares: – De, de, gospa Ortigosa, skratite i otidite, i dosta s procenjivanjem tuđih duša.

Ortigosa: – Ako bi milostivog gospođi zatrebao neki melem za matericu, imam ih čudotvornih; a i za zubobolju znam reči koje odnose bol kao rukom.

Kanjišares: – Pobogu, skratite, gospa Ortigosa, jer dona Lorens nit' ima mater, nit' je boli zub; svi su joj zdravi i čitavi, u životu nije nijedan izvadila.

Ortigosa: – Izvadiće ih već, 'vala nebu, jer će joj ono dati mnoge godine života; a pod starost zubi propadaju.

Kanjišares: – Ah, mili bože! Neće li ova susetka već jednom da me ostavi na miru!?

Ortigosa: davole ili susetko, ili šta god da si, idi s milim bogom i okani me se!

Ortigosa: – Pravo jest, nek' se vaše gospodstvo ne jedi, evo idem. (Odlazi Ortigosa)

Kanjišares: – Uh, te susetke! Opekoše me čak i same dobre reči ove Ortigose, jer su iz njenih usta.

Lorensa: – Kazem ja da vam je cud varvarska i divljačka! A šta li je to rekla da vas je toliko razljutilo? Sva svoja dobra dela činite u smrtnom grehu. Dadoste joj dva tuceta reala! i isto toliko uvreda, kurjače, škorpijo, zlobnice!

Kanjišares: – Ne, ne! Loše će se ovo okončati. Sumnjivo mi je što toliko branite susetku.

Kristina: – Gospoda tetko, otidite tamo unutra i smirite se, a teču ostavite, čini se da je ljut.

Lorensa: – I hoću, nećako, i može biti da me neće ni videti za sledeća dva sata; pokazaću ja njemu, makar mu se ne dopalo.

(Izlazi gospoda Lorensa)

Kristina: – Tečo, ne videste li kako je zalupila vrata? Sve mi se čini da će da potraži neku gredu da ih osigura.

Lorensa (iznutra): – Kristinice! Kristinice!

Kristina: Šta ste hteli, tetka?

Lorensa: – Kad bi znala kakvog mi je udvarača poslala dobra sreća! Mlad, čio, crnomanjast, a iz usta mu miriše hiljadu limunovih cvetova!

Kristina: – Isuse, kakve ludosti i koje detinjarije! Jeste li poludeli, tetka?

Lorensa: – Ma ne, pri zdravom sam razumu; da ga samo vidiš. . . razgalila bi ti se duša. . .

Kristina: – Isuse, kakve ludosti i koje detinjarije! Izgrdite je, tečo, da se ne usudi čak ni u šal da izgovori takve prostote!

Kanjišares: – Ne budali, Lorensa! Vere mi, nisam raspoložen za takve šale!

Lorensa: – Nisu šale, već istina; i to takva da stvarnija ne može biti!

Kristina: – Isuse, kakve ludosti i koje detinjarije! A recite mi, tetka, je li tu i moj dečkić?

Lorensa: – Nije, nećako; ali idući put će doći, ako htedne Ortigosa susetka.

Kanjišares: – Pričaj šta ti je volja, Lorensa, ali ne pominji imenicu »susetka«, jer od nje sav zadržtim!

Lorensa: – I ja sva drhtim, ali zahvaljujući njoj!

Kristina: – Isuse, kakve ludosti i koje detinjarije!

Lorensa: – Sada shvatam ko si, prokleti starče! Do danas sam živela u zabludi s tobom!

Kristina: – Izgrdite je, tečo, izgrdite je; prekar-dašila je!

Lorensa: – Sad ću mirišljavom vodicom da umijem jednom momku ono malo brade što je ima, jer lice mu je kao nekog naslikanog anđela.

Kristina: – Isuse, kakve ludosti i koje detinjarije! Rastrgnite je, tečo!

Kanjišares: – Ne nju, već vrata koja je kriju!

Lorensa: – E pa nema zašto! Evo, otvorena su. Udite i uverite se da je istina što vam rekoh.

Kanjišares: – Iako znam da se šališ, da znaš da ću ući, da bih te umirio. (Kanjišares ulazi i u tom trenutku mu voda zapljuskuje lice; odlazi da se obriše; priskaču mu u pomoć Kristina i dona Lorensa, a u međuvremenu momak odlazi)

Kanjišares: – Zaboga, umalo da me oslepši, Lorensa! Do davola sa šalama koje štete vidu!

Lorensa: – Gledajte s kim me venčala moja sudba, sa najzlobnijim čovekom na ovom svetu!

Gledajte kako je poveravao mojim lažima zbog njegove. . . zbog ljubomore, kako je osramočena i skrhanja moja sreća! Platite, kose moje, dugove ovog starca! Isplačite, oči moje, grehe ovog proklet-

nika! Gledajte samo šta njemu znače moja čast i vernost, jer od sumnji čini izvesnost, od laži stvarnost, od šala istine i od zabave kletve! Ah, kida mi se srce!

Kristina: – Tetka, ne vičite toliko, okupiće se susedstvo.

Pandur (iza scene): – Otvaraj! Smesta otvaraj, ili ću provaliti!

Lorensa: – Otvori, Kristinice, nek' svi čuju za moju nevinost i zlobu ovog starca.

Kanjišares: – Zaboga, pomislio sam da se šališ, Lorensa! Čuti.

(Ulaze pandur, muzičari, igrač i Ortigosa)

Pandur: – Šta je ovo? Kakva je ovo prepirka? Ko je ovde vikao?

Kanjišares: – Gospodine, nije ništa; Prepirka je među ženom i mužem, što odmah prode.

Muzičari: – Zaboga, moji drugari muzičari i ja bejasma u susedstvu na jednoj svadbi i na yku smo dotrčali, ne malo uplašeni, misleći da je šta drugo!

Ortigosa: – I ja, grešna, isto!

Kanjišares: – Uistinu, gospa Ortigosa, da ne bi vas, ništa se ne bi dogodilo.

Ortigosa: – Biće da su opet moji gresi posredni; jer toliko sam, jadna, zlosrećna, da me okrivljuju za tuda nedela a da ne znam ni kako ni zašto.

Kanjišares: – Milostiva gospodo, idite svi u dobar čas, zahvalan sam na dobrim namerama; ja i moja žena ostajemo u miru.

Lorensa: – I ostaću, ali neka prvo zatraži susetkin oproštaj, ako je šta loše mislio.

Kanjišares: – Kad bih od svih susetki o kojima mislim loše morao da tražim oproštaj, tome ne bi bilo kraja; ali, uprkos svemu, tražim ga od gospode Ortigose.

Ortigosa: – A ja vam opraštam, od sad pa doveka.

Muzičari: – Onda, uistinu, nek' ne bude uzaludan naš dolazak; zasvirajte, drugari, nek' zaigra plešač, i nek' se proslavi pomirenje ovom pesmom!

Kanjišares: – Gospodo, ne želim muziku; uzmite kao da je već odsvirana.

Muzičari: – E, pa makar je i ne hteli! (Pejavu)

»Kiša za Svetog Jovana – Hleb i vino puni mana. Svade za Svetog Jovana Nose mira za godinu dana.

Kad pljušti na njive razne, (Makar cvali vinogradi) Nema tog što dobro radi Košarice, bačve prazne. Tek prepirke raznorazne Kad su za Svetog Jovana Nose mira za godinu dana.

(igraju)

I na jakim vrućinama, Svakom bes se rasplamsava. Ali brzo se uspava

Te i ljutnja začas mine. Eto velike istine: Svade za Svetog Jovana Nose mira za godinu dana.

(igraju)

Svade bračne neprestano Nalik ovoj mogu biti; Al' ubrzo svakog kiti

Zadovoljstvo razdragano – Posle kiše sine stalno Sunca svetlost svima znana: Svade za Svetog Jovana Nose mira za godinu dana.

Kanjišares: – Neka milostiva gospoda vide svađu i tuču za koje je kriva ova susetka, i imam li pravo da se na njih srdim.

Lorensa: – Iako se moj muž ne slaže sa susetkama, ja vam ljubim ruke, gospode susetke.

Kristina: – I ja isto; a da mi je susetka dovela dečkića, još bolja bi susetka bila; i zbogom, gospode susetke!

S španskok preveli i priredili: Jasna Stojanović i Zoran Hudak

BELAŠKE:
1 Španski kovani novac tog vremena imao je utisnut krst.
2 Tada se verovalo da čaj od rogoza leči od kamena u bubregu.
3 Mitloški: čuvar sa stotinu očiju.
4 Korinćanima poslanica prva svetog apostola Pavla. VII/9 (Vukov prevod)
5 Likovi Aristovog »Besnog Orlanda«.
6 Komična deformacija od: METUZALEM I JERUSALIM
7 Stari srebrni španski novac.